

Sessizlik İhtilali

— ercaga · 20 Temmuz 2016

Gözler derinliklerde bulmuştu bir yolunu kapkara gecelerde gezinirken viranda
Görmüştüm yaralı bir yüreğin ufuklarından yansıyan bir aksi kirlerinden arınan kimsesiz bir handa
Sessizlikler kıvranmaya başladığı sokaklarda gezinen bir çocuğun bakışların gökyüzünün
nefesıyla bulunduğu anda
Sonsuzluğun içinde yürürken yapayalnız geceler rastladılar kalabalık günlere
hayali bir zamanda Serapa mutlulukla kaplı bir ülke hayal ederken gençler önlerinde vardı
mutsuzluk rituelleri Sonda kalmışların dünyasında kalmıştı mutsuzluk mevsimi
gönül ferahlatıcı mevsimleri unutmuştu yorgun elleri Yaz yağmurları gibi kısa sürmüştü batını düşler
engin gürültülerin içinde sarmıştı bizleri afaki düşüşler Yolların etrafında kalmıştı mütenahi patikalar
gelişmiş yollar patikalarda insanları arar zordu patikalardan gidişler
Sevgi yordamını sunun sadece ihtilallerde
kinlerle örmeyin duvarlarınızı sokaklarda yalnızca sevgi ihtilalleri olmalı ülkelerde
Bütün düşlerin arasında kalakaldım
düşüğüm yolların etrafında sessizlik ihtilalleri İnsanoğlunun sonsuz sokaklarda
gestalt gürültülerle mücadele etme çabaları çarelerin içinde çaresiz halleri İlgisiz bir ülkenin beyhude
işlere kafa yoran ilgisiz gençleri doldurmuştu boşvermişlik sahillerini Gökyüzünde mavilikleri
sürüp giderken simsayah yaşantılar sokaklardan geçiyordu arıyordu karanlık banilerini
Gökyüzünde maviliklerin
müddetince duruyordu parıltılar karanlıkların önünde ışıltılar arıyordu kendini var eden sahibini
Göllerde yaşayan
planktonlar bile sessizliklerinde azgın gürültüleri aradılar bulamadılar seçtiler sessizliğin en salihini
Gürültüler içinde
bağırışları duyulmadı çaresizler kayboldular karmaşıkların arasında aradılar hayatlarının selimini
Gürültüler içinde meşk
ederken sahte gülüşlü sokaklar sessizlik ihtilallerinde kaldım Gönülsüz söylenen sevgi
sözlerinin bakiyeleri zamansız dolmuş sevgisizlik bağları olgunlaştı salkım salkım Görünüşü biçare
elinde asası garip bir derviş sessizlik ihtilallerinin içinden veriyordu mühim hayat talkınını
Sonsuzluğun içinden
akan zaman zamanların ötesine ermeye çalışıyordu dakikalar saatlerle karışırken
Sonbahar rüzgarı
gibi vurmuştu sessizlikler yüreklere hükmetmekte insanlığın benliğine kimsesizliklere alışırken
Kara kışlarda
yakalamıştı bizi hüznler sessizliklerin arasında serin güzlerde bile terketmiyor kespi ümitlere bakarken
Kara bir
kedinin nankörlüğünü gizlemeye çalıştığı kısa bir tebessüm gibiydi mutluluklar bir okyanus gibi

yalnızlıklar akarken

Bütün gürültüler içinde yalnız kaldım içimde yaşıyor apansız sessizlik ihtilalleri sonbaharlar gelirken
erken erken